

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
פתנה טובה יש לי
בע"ה מתחילים סדרה חדשה בשיעורי
הכנה לשבת קודש
פאת הנה"ר **שבעון ספינבר** שליט"א
פרו ליל שישי בשלוחה 9
לאוצר הסדרה הקודמת וכן כל שיעורי
המספיעים הכנה לשבת בשלוחה 4 <

להתלהב

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק יושר דברי אמת

יום	סימן
ראשון	יב [ב] עד ד"ה ועל זה
שני	יב [ב] מד"ה ועל זה
שלישי	יג עד ד"ה ועל זה אמר
רביעי	יג מד"ה ועל זה אמר
חמישי	יד

פרשת קורח תשפ"ג / גליון רס"ב

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

מצוה קלה? דביקות!

כל משהו שמביא דביקות השי"ת, הוא אין סוף, הוא מחבר אותו לאין סוף. אין ערך לגדולתו

פטרון הגליון לפרשת קורח

ידידנו הנכבד הרב"ח ר' **מרדכי קרויס** שליט"א
מגדולי נגדרי בית חיינו
דוגל נישואי בנו בכורו **למו"ט שתקיים בע"ה יום ד' באולם 'מינור רוד' ב"ש**
בזכות הבעש"ט הק' ותלמידיו ו"ע יזכו לבנות בית נאמן בישראל

רוח אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תכלית הבריאה לעשות שלום בין הגוף והנשמה, לגלות את פנימיות הגשמיות

בוזר הקדוש מבואר שמחלוקתו של קורח היתה על 'שלום' ו'שבת'. יש להבין עומק הענין, וכיצד זה קשור למחלוקתו על משה ואהרן.

השי"ת ברא את עולמנו כדוגמת גוף ונשמה. כי חיותם הפנימית של ארבעת היסודות הגשמיים, אש רוח מים ועפר, היא מד' אותיות שם הוי"ה. וכן חיותם הפנימית של רמ"ח אברים ושס"ה גידים היא מרמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה (כמבואר בתולדות' בהקדמה). והעבודה היא להטפיל את הגוף לנשמה, היינו הגשמיות לחיות האלקית, שלא להתדבק בגשמיות אלא לגלות בה את החיות האלקית ולהתדבק בו יתברך, שהוא נשמת העולם. והיינו על ידי תורה ומצוות.

ועל ידי זה נטפל העולם לנשמתו, שמתגלה יחודו יתברך, זוהי תכלית הבריאה.

עבודה זו נעשית רק בזכות צדיקי הדור. כי על ידי משה ואהרן נתרדקו כל ישראל בהשי"ת. משה הביא את אור השי"ת לישראל, על ידי התורה שבה מלוכב אורו יתברך - 'משה אמת ותורתו אמת' (בכא נרא עד.). ואהרן קירב את ישראל להשי"ת, על ידי עבודת המקדש והקרבתו שהם להעלות את הגשמיות להשי"ת, וכן הנרות, שהם להאיר תשוקת הנשמה להשי"ת. וכמו שאמרנו באבות (פ"א מ"ג) שאהרן היה 'אוהב את הבריות ומקרבו לתורה'.

וכן נעשית עבודה זו בכח שבת קודש, שהיא נשמת העולם, כמו שכתוב 'וינפש' (שמות לא, ז) - שהיא נפש העולם. וכמבואר באלשיך הקדוש (בראשית ב, א) שזוהי המנוחה שהיה העולם חסר כמבואר בחז"ל (בראשית רבה ז, ט), שהיא נשמת העולם - אור השי"ת.

וזהו שחלק קורח על השלום, היינו השלום והחיבור בין הגוף והנשמה. וזהו על ידי שחלק משה ואהרן. וזהו שחלק על השבת.

וזהו שאמר להם משה 'וביקשתם גם כהונה' (טו, ט), ובמסורה הסמיך לכך את הכתובים 'וביקשתם אותי' (ירמיה כט, ג), 'וביקשתם משם את ה' אלקיך' (דברים ד, כט), כי מה שחיפש קורח להפריד בין גוף לנשמה היה בגלל שלא חיפש את השי"ת, זוהי הטענה 'וביקשתם אותי'. ואמנם כאשר יבקש האדם את השי"ת, אז ימצא אותו גם בתוככי הגשמיות, כדברי הכתוב 'וביקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת'.

מקור: רעוא דרעיון קורח תשע"ח; הדעה והדיבור שצ"ד

1000 גליונות לזיכוי הרבים
שמשון בנאי איועז דרייפוס שליט"א, ערליץ
דוגל שמחתו בנישואי בנו למול טוב
מחת חתן כבוד בן רייזל ונולד רבקה חנה בת אסתר שייטל לבנת חתן נאמן בישראל
החגיגה תתקיים בע"ה יום ב' באולמי זוגשלי' בני ברק

אבל כשאדם מזלזל בדברים הקטנים ומעריך רק את הדברים הגדולים, זה לא מגיע משאיפה לגדלות, אלא מקטנות. למרבה הפלא דווקא הצדיקים הגדולים - אלו שכבר זכו למדרגות גדולות ונוראות - לא מזלזלים בדברים הקטנים, כי מרום מדרגתם הם עוד יותר מכירים את חשיבות הדברים הקטנים.

מה אתה מחפש?

ואמנם הדברים צריכים ביאור: באמת, למה דווקא הצדיק הגדול מתפעל עוד יותר מקבלה טובה קטנה שלנו?

והתשובה היא, שהוא מחפש דביקות השי"ת, וכאשר זהו המבוקש, הרי בכל מצוה קלה יש דביקות השי"ת. הוא מחבב איפה כל מצוה ומצוה עד מאוד, שהרי בה הוא נדבק בהשי"ת. מה לו דבר קטן, מה לו דבר גדול, העיקר שזוכים להתדבק בהשי"ת. ואדרבה, כמה שהוא צדיק גדול יותר, ויותר מכיר את מעלת הדביקות בהשי"ת, הוא מתחיל להעריך עוד יותר ועוד יותר את הדברים הקטנים. ככל שהוא מתעלה במדרגותיו הגדולות, הוא לא מפחית בערכם של הדברים הקטנים, אלא אדרבה, מתחיל להעריך אותם עוד יותר.

לעומת זאת, אם מזלזלים בדברים הקטנים, הרי יש כאן שתי רעות: **קודם כל** כנראה אין אנו מכירים מספיק את המעלה של דביקות השי"ת, עד כדי כך שאנחנו יכולים לחשוב על דבר שמביא דביקות, כדבר קטן. **והדבר הגרוע מזה**, הוא שאנחנו כנראה לא מבקשים את הדביקות ח"ו, אלא סתם הצלחה אישית. אם אנו מודדים דברים לפי הצלחה אישית, הרי ברור שרק אם נהיה 'עובדים' שמכוונים בכל התפילה ו'למדינים' שממלאים ימים בתורה אנחנו מוצלחים. אבל אם המטרה היא הדביקות בהשי"ת, הרי בעשר דקות של קביעת עתים גם מתדבקים בהשי"ת, במזמור אחד של תפילה גם מתדבקים בהשי"ת. מדובר אם כן באוצר כל האוצרות היקר מכל הון שבעולם.

ולכן, מי שמציב לעצמו היעד האחד והיחיד, להתדבק בהשי"ת, בשבילו מצוה קלה חשובה כחמורה. הוא לא מזלזל בשום דבר קטן. כל משהו שמביא דביקות השי"ת, הוא אין סוף, הוא מחבר אותו לאין סוף. אין ערך לגדולתו. אי אפשר לזלזל בו, ואדרבה, ככל שהוא רק מתקדם בעבודתו, הוא עוד יותר מעריך כל משהו של דביקות.

ישבו בני החבורה וערכו חשבון נפש, אחת לשנה, האם התקדמו במשהו בזכות החבורה או נשארו תקועים במקומם.

רובם היו מאוכזבים מאוד. לא שלא היו להם התקדמויות, אבל קטנות ביותר. משהו התחיל לכוון במזמור אחד של תפילת שחרית, השני התחיל לחיות מעט יותר בבטחון, השלישי הצליח לקבל יסורים באהבה מקצת מן המקצת, הרביעי האריך את הקביעת עתים' שלו בעשר דקות. בקיצור, לא היה משהו ענק להציג בחלון ראווה...

"גארנישט מיט גארנישט, יושבים ושרפים את הזמן על לא דבר", בקעה המרירות פה אחד.

ודווקא ר' זעליג מאיר, בן העליה המופלג שבחבורה, היה מאושר עד אין קץ. "אני חושב שצריך לקנות בקבוק נוסף של 'לחיים' לרגל ממה ששמענו כאן, כמה דברים נפלאים פעלה החבורה שלנו".

זעליג מאיר?! כולם השתוממו והשתאו. שהחסיד המופלג הזה שלא נח על משכבו בטרם יסיים 15 שעות רצופות ותפילות נלהבות ומכוונות, יתפעל מחיזוקים של שפירת הנעגל-וואסער?!

חביב בעיניו כל דבר קטן

אומר ה'שפת אמת' בפרשתנו (תרל"ו), בענין הויכוח של קורח ועדתו על משה רבינו:

"יש ללמוד דרך איש הישר בעבודת הבורא: כל שעולה מדרגה יותר - יודע חשיבות כל דבר קטן. שהרי משה רבינו עליו השלום שהיה כמה מדרגות למעלה מהם, הבין חביבות בחינת הלויים שניתן להם מהשי"ת. והם התנשאו. והיה זה להראות להם על אשר אמרו 'ומדוע תתנשאו' כו', הראה להם כי אף על פי שזכה לכל אלה המדרגות, חביב בעיניו כל דבר קטן וגדול בעבודת הבורא, ולכן זכה לכל זה, לאפוקי שמידי זלזלו בשירות שלהם ובניקטו יותר".

משה רבינו לא מבין את קורח ועדתו: "המעט מכם כי הבדיל אלקי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו, לעבוד את עבודת משכן ה' ולעמוד לפני העדה לשרתם?!". קיבלתם את קדושת הלויה! איזו זכיה נפלאה! איזו קדושה נוראה! למה אתם מזלזלים? קודם כל תעריכו את מה שיש לכם. תעריכו כל פרט ופרט מעבודת השי"ת.

אפשר לשאוף למדרגות גבוהות, אפשר לרצות עוד,

יום של דיבור

מה הוא האור האלקי העליון הגנוז בכל דיבור ודיבור שאנו מדברים בשבת? ומה יש ליזהר בגלל כן?

היא ההבנה הפשוטה, מה באמת השייכות של עניין הדיבור לשבת?

דיבור יהודי - דיבור אלקי!

משפיע: תראה. בכדי להבין זאת כראוי צריך לבאר תחילה בכללות מה זה בכלל כח הדיבור של איש יהודי. ואולי בהזדמנות אחרת עוד נדבר על זה. אבל אומר לך עתה רק נקודה אחת השייך עתה בנוגע להבנת הנושא שלנו.

תמצית הדבר הוא שליהודי יש כח בדיבורו לברוא עולמות! כח זה קיבלנו ממה שנחנק ונקבע בנשמה שלנו כח הדיבור של הקב"ה כביכול. כיון שנשמת ישראל היא חלק אלוך ממעל ממש, יש בה גם את הכח של הדיבור האלקי, ולכן בכל פעם שהנפש הרוחנית מתבטאת בדיבור - כמו שכתוב 'נפשי יצאה בדברו' - הדיבור הזה פועל ועושה רושם ממשי. זה לא כמו שגראה לעינים הגשמיים שהדיבורים הם סתם איזה הבל וקול בעלמא הנשמע לכמה רגעים ומיד הוא מתנדף ונעלם מן העין, אלא הוא מציאות ממשית ובריאה חדשה שנעשית מכל דיבור ודיבור.

הכח הזה נקרא כח המלכות הנמצא בכל נפש מישראל, כי 'מלכות' הוא הנהגה והשפעה לעם, וכל כח המלכות נעשה דווקא על ידי הדיבור, שהמלך גוזר ומצווה על העם לעשות כך וכך, והעם מציית לדבריו, וכפי שהכתוב אומר 'בדבר מלך שלטון', וכח זה נמסר ליהודי, כח מלכות ע"י כח הדיבור דהיינו שכל דיבור שלו מנהיג ומשפיע שפע בבריאה.

אברהם יצחק: אז מה זה קשור לשבת?

משפיע: כי בשבת אנו מקבלים את כח המלכות. בשבת אנו הרי מקבלים את הנפש דקדושה; החלק אלוך ממעל מתגלה בנו. ועל כן אנו מקבלים עם כך גם את כח הדיבור האלקי האמור, (דווקא כח זה שייך במיוחד לשבת, וכאמור ששבת שייך למידת המלכות, ואמ"ל) והיינו שכל מה שיש כח בדיבורים שלנו הוא מזה השבת, ולכן צריך אכן בשבת להיות כח הדיבור בשמירה יתירה, בין מדיבורים מיותרים, וגם בקום ועשה להרבות בדיבורי קודש בדברי תורה ותפלה ושירות ותשבחות וכדומה. ועל ידי זה נשפע לכל הבריאה חיות חדשה לכל ששת ימי השבוע.

אברהם יצחק: בעצם אנו מבינים מכל זה בכלל כמה נחוץ הוא שמירת הדיבור של איש יהודי, בין לטב ובין למוטב...

משפיע: נכון, אבל בשבת זה הרבה יותר מזה, כי הרי השבת נותנת את החיות לכל הבריאה לכל ימי השבוע, והחיות הזאת נשפעת על ידי כלל ישראל שמקבלים את כח הדיבור האלקי בתוכם, ועל ידם נשפע השפע לכל הבריאה - **זהו נעשה דווקא על ידי דיבורים קדושים שמדברים בשבת**, ובפרט בדיבור של 'קידוש' שבדיבורים האלו אנו ממשכים ומגלים את קדושת היום.

ואכן לכן נאמר על זה בפירוש שנחשב האדם ממש שותף להקב"ה במעשה בראשית, כמו שדיברנו בשבוע שעבר כי משמעות הדבר היא, שהחיות הנשפעות בבריאה מהקב"ה נמשכת בבריאה על ידי האדם המדבר את דיבורי הקידוש ומעיד על מציאות הקב"ה. וממילא מובן מזה שאם מדברים דיבורים של מה בכך בעצם יום השבת, מאבד בזה 'שטיקער חיות' מהבריאה - חלקים שלמים של חיות נחסרים מהבריאה. לכן נחוץ מאוד ובפרט בשבת לשמור את הדיבור ביותר, כי בזה תלוי כל חיות הבריאה כולה.

עצה, אלא קדושת הדיבור שייך במיוחד לעצם מהות הקידוש מכמה מובנים, ראשית כל מצוות הקידוש נעשית בדיבור, ושנית, הרי אנו מעידים בקידוש שהקב"ה שבת ממעשה בראשית, וכל מעשה בראשית הרי נבראו בדיבורו של הקב"ה בעשרה מאמרות, נמצא ששבתית הקב"ה ממעשה בראשית היא שבתית הדיבור, ואם כן ה'שבתית' שלנו מדיבורים שייכת ממש למה שמעידים בקידוש.

אברהם יצחק: המשפיע מתכוין לומר שכאשר אנו ממעטים בדיבור בשבת, יש לזה שייכות עם זה שהקב"ה הפסיק בשבת מלדבר את העשרה מאמרות שבהם ברא את העולם? אז אם כן זה בכלל דבר גדול שלא לדבר בשבת?

משפיע: ממש ככה. וזה לא חידוש שאנו מחדשים עכשיו, אלא זה דברים מפורשים בחז"ל, ומובא בשל"ה הקדוש (מסכת שבת נר מצוה אות 80) וזה לשונו:

"כשם שצריך לשבות ממלאכות כן צריך לשבות מהדיבור. כי מצות שבת הוא זכר כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת, והנה הקב"ה לא עשה במעשה רק בדיבור, שנאמר כי בדבר ה' שמים נעשו - ומה הדיבור שבת, שמע מינה שצריך לשבות מדיבור כמו ממעשה. וגרסינן בירושלמי אמר ר' אבהו, כתיב שבת לה' אלקיך, שבות כה', וממה הוא שבת ממאמר אף אתה שבות ממאמר". זאת אומרת, שאמנם אכן אנו שובתים ממלאכה שבת זכר למה ששבת הקב"ה בשבת, אבל כיון שכל המלאכה של הקב"ה היתה נעשית רק על ידי הדיבור, יש עניין מיוחד לשבות מדיבורים! בזה אנו דומים יותר לשבתית הקב"ה."

אברהם יצחק: בעצם, זה גם ב'עשה טוב' הדיבור בשבת תופס מקום נרחב. הרי כל העדות על השבתית אנו מבטאים בקידוש על ידי דיבור! אנו מקבלים את קדושת שבת על ידי דיבורים קדושים! פלאי פלאות!

משפיע: נכון, ונמצא שיש לנו בשבת גם 'סור מרע' שלא לדבר דיבורי חול ודברים מיותרים, וגם 'עשה טוב' לקדש את הדיבור ב'קום ועשה' על ידי דיבורי הקידוש ושאר דיבורי קדושה של תפלות ושירות ותשבחות לקל חי. זה בעצם מה שאמרו הצדיקים על מה שאמרו חז"ל 'שלא יא דיבור של שבת כדיבור של חול', כי הונונה לא רק שלא לדבר דיבורי חול, אלא שאפילו דיבורי התורה והתפלה יהיו באופן אחר לגמרי, אויף א שבת'דיגן אופן.

אברהם יצחק: אז למעשה יוצא לנו שכל עניין השבת שייך מאוד לעניין הדיבור. התחלנו עם נושא של שמירת הדיבור כהכנה לקידוש, ועכשיו הגענו שבכלל שבת שייך לדיבור...

משפיע: זה אכן ממש כך. בא ואראה לך לשון של 'ספר יצירה', זה הרי ספר קדמון מאוד מאוד שמקובל עוד מאברהם אבינו ע"ה, והוא מיוסד לבאר איך שכל הבריאה כולה נבראה מכ"ב האותיות. ומבואר שם בפרק ד' שבשע הימים שבשבוע הם כנגד שבע השערים שבראש האדם, כי הרי בראש האדם יש שבע נקבים, שתי עינים, שתי אזניים, שתי נחירי האף, והפה, ויום השביעי שהוא שבת הוא כנגד ה'פה'. נמצא אם כן ששבת הוא ממש כנגד כח הפה שהוא כח הדיבור. ועוד אומר לך, אם ראת ב'פתח אליהו' ראת שכל קומת האדם הוא כנגד עשר ספירות, וכתוב שם שהפה הוא כנגד מלכות - 'מלכות פה', תורה שבעל פה קרינן לה'. והרי שבת היא מדה השביעית שהיא מלכות, וכמו שקוראים לשבת 'שבת מלכתא', הרי גם מזה ראייה ששבת שייך לעניין הפה והדיבור.

אברהם יצחק: אבל אני רוצה להבין מה באמת השייכות של שבת לדיבור? אני שומע כרגע כמה וכמה רמזים, אבל מה

משפיע: שלום אברהם יצחק. נו, איך הולך? **אברהם יצחק:** ברוך השם. הטעם הטוב מהשיחה של שבוע שעבר על 'קידוש' עדיין בפי. קיבלתי ב"ה כלים להתבונן במהות הקידוש, אני מקוה שאכן אוזנה לקיימם כראוי, עם כל החיות וה'ברען'.

משפיע: טוב מאוד. אני נהנה לשמוע שאתה לוקח את הדיבורים שלנו תיכף ומיד 'הלכה למעשה'.

אברהם יצחק: לומר את האמת? זה נראה לי די קשה לקיים את זה ממש למעשה.

משפיע: למה? תסביר את עצמך.

אברהם יצחק: שמע נא. אני מכין את עצמי כפי יכלתי אל השבת, הכנה עם כמה ספרי חסידות ולפעמים גם דף גמרא, ואני מצליח ב"ה להכנס לאוירה וקדושת השבת, וב"ה הקבלת שבת והמעריב מצליחים די טוב. אבל כל זה עד שמגיעים לבית... כי הבעיה היא כשאני מגיע לביתי ואני נפגש עם שאר בני הבית, ונהיה מצב של שיחות ודיבורים, ואני נגרר בעל כרחי לכל הפטפוסים, ועד שמגיעים לקידוש אני כבר לא 'שם'... אני כבר לא ב'מצב' שהייתי מקודם.

משפיע: אז אתה לא מצליח לעשות 'קידוש' באופן שחשקת ורצית.

אברהם יצחק: בפרט אחרי שכבר קיבלתי הבנה ברורה והסתכלות חדשה על הקידוש, היה לי רצון חזק מאוד להיות אכן במצב מרומם בשעת הקידוש, מה לעשות שזה לא הולך...

עצה מעשית: אל תיגרר לדיבורים

משפיע: אבל אתה שם לב שבעצם כל הבעיה שלך הוא עניין הדיבור. אין כאן איזה תופעה שאווירת קדושת השבת מתפוגגת לך מאליה, יש לך רק בעיה שאחרי שאתה נגרר לדיבורים אתה מאבד את הרצינות ויוצא מה'מצב'. אז העצה אם כן, פשוט לא לדבר. לשמור את הפה מלדבר דיבורים מיותרים, ולעשות המשך אחד מהתפלה עד אחרי קידוש.

אברהם יצחק: מה? לא לדבר בכלל?

משפיע: כן. מה כבר יכול להיות? באים הביתה, מברכים בנעימות הרכת 'גוט שבת' להורים ובני הבית, וניגשים מיד לארוח הספרים ופוחתים מיד איזה ספר, ומחליטים שעתה אין הזמן לדיבורים כלל! לכל היותר מדברים בדברי תורה או דברים הנוגעים לקדושת יום השבת, אבל העיקר שלא יהא היסח הדעת מהתפלה עד קידוש. כמובן שאם שואלים אותך אתה עונה, ואם צריך איזה עזרה אתה עוזר. אבל הראש והלב עסוקים בקדושת השבת והכנה לקידוש.

אברהם יצחק: צריך להצליח לעשות את זה ברוגע, בלי שיווצר 'מצב' שלם סביב זה...

משפיע: צודק מאוד. צריך לעשות את זה בדעת והשכל. כמו כל דבר שבקדושה שצריך להעשות ברוגע ואופן צנוע שלא יהיה בולט.

אברהם יצחק: אז כבר הרווחתי עצה טובה שאוכל לגשת כראוי לקידוש.

שבת - קדושה של דיבור

משפיע: כן. אבל בעצם אם נתבונן נראה שזה לא רק איזה

<p>400 גליונות נדבת הרד"ה ח"ר 'אהרן ראטמאן שליט"א' לדגל הולדת בנו למול טוב</p>	<p>1000 גליונות לזיכוי הרבים נדבת הרד"ה ח"ר 'יואל ברי"ד סאמעט שליט"א' לדגל הולדת בנו למול טוב</p>	<p>1000 גליונות לזיכוי הרבים נדבת הרד"ה ח"ר 'דוד וואלעס שליט"א' לדגל הבר מצוה לבנו למול טוב</p>	<p>נדבת הרב הנאון ח"ר 'אהרן בראסדורפער שליט"א דומ"ץ' לדגל נישוא בניו למול טוב</p>
---	--	--	--

אספקלריא המאירה

מה זו נבואה? ומה ההבדל בין נבואת משה רבינו ע"ה לשאר הנביאים? מדוע 'חכם עדיף מנביא'? הגישה הנכונה בלימוד התורה הקדושה - תורת משה היסודות במשנת הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע

קדשו של משה רבינו ע"ה גדולה יותר מהנבואה של הנביאים האחרים.

על כך אמרו חז"ל 'חכם עדיף מנביא', כי החכם יכול להגיע לכוונה העליונה ולהבין מה שאמר השי"ת לנביא, אף יותר ממה שהנביא עצמו השיג.

ג

דבר ה'

ובזה טעו קורח ועדתו. הם חשבו כי נבואת משה רבינו ע"ה באה עם הבנתו ופירושו של משה רבינו לדברים, והם טענו כי משה רבינו לא פירש נכון את דבר ה'. קורח היה חכם וידע מה יהיה לעתיד לבוא, "ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל, ששקול כנגד משה ואהרן, אמר: בשבילו אני נמלט; ועשרים וארבעה משמרות עומדות לבני בניו, כולם מתנבאים ברוח הקדש, שנאמר: 'כל אלה בנים להימן' (דה"א כה, ה). אמר: אפשר כל הגדלה הזאת עתידה לעמד ממני ואני אדום?" (רש"י).

קורח סבר כי הוא חכם העדיף מנביא והוא יודע לפרש את דברי השי"ת יותר טוב מדברי משה רבינו. כלומר, הוא לא הרהר על כך כי משה רבינו בדה חלילה מליבו שאהרן יהיה הכהן וכו', אלא אכן היה זה דבר ה', אך משה פירש זאת כפי הבנתו, וקורח טען שהקב"ה לא התכוון כך אלא אחרת. ממילא אמר משה "אם כמות כל אדם ימותון אלה וכו'", כי בכל אופן הגיע להם מיתה אף אם לא ה' שלחו, כי הרי הדבר ברור שהם לא צייתו לדבר ה'.

אך האמת היא כי משה רבינו ע"ה נתבאר באספקלריא המאירה, והוא השיג כפי שלא השיג אף אדם מעולם. זוהי הבריור הנפלא של נבואת משה רבינו ע"ה.

וזו הייתה כוונת קדשו של משה רבינו באמרו "אם בריה יבא ה' ופצתה האדמה את פיה", כי כדי לברוא דבר 'מאין ליש' הוא כח שרק הבורא ית' בעצמו יכול לעשות, ומבואר בספספ"ק כי כשנביא מקבל נבואה זה ענין של 'מאין ליש', אך כשמוסר הלאה את דבר ה' אזי הוא כבר בדרך של דבר קיים.

משא"כ תורת משה היא נבואה מהקב"ה בכבודו ובעצמו, והיא חכמה עליונה שיש בה כח החידוש. וזה מה שאמר משרע"ה כי בדיבוריו יבא בריה חדשה מאין ליש, כי דיבוריו דברי ה' המה.

כשולומדים תורה אכן צריכים לדעת זאת כי הדברים הם דברי השי"ת בעצמם, וזוהי להתדבק לעצם אור אלקותו ית', בקשר אמיץ וחזק.

מעובר מתוך שיהותו של המשפיע הנה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

לידי חולדה היא תתפרש כרחמנית יותר.

משה רבינו היה אב לנביאים לקודמים ולבאים, אדון כל הנביאים. הנבואה של משה רבינו עליו השלום היא נבואה מיוחדת יותר מנבואות אחרות כי היא באספקלריא המאירה, דהיינו, שמסר את הנבואות הלאה כמות שהן.

וכפי שמבאר הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע (קדו"ל ואתחנן ד"ה ראה לימדת) "כי שאר נביאים כאשר קבלו נבואתם מאת הבורא יתברך היה להם או שכל גדול, וכאשר אמרו נבואתם אז אמרו בשכל קטן מזה, אבל משה רבינו בזה השכל אשר קיבל נבואתו בזה השכל עצמו אמר נבואתו".

זוהי הסיבה שעל משה רבינו ע"ה אמרו חז"ל "שכינה מדברת מתוך גרונו" וכפי שבהמשך כותב הרה"ק (שם ד"ה יורד) "או יש לומר וירד ה', כי נשתנה נבואת משה משאר נביאים, כי נבואות שאר נביאים דבריהם חתומים ונבואת משה דבריו יכולין להבין. הדנה הכלל, הנביא כמו ששיגי בשכלו דברי השם כן מגיד לישראל ומי ששומע מהנביא אינו יכול לשנות שום דבר מהשגת הנביא, אבל גבי משה רבינו שהיתה השכינה מדברת מתוך גרונו וכאלו כל אחד שומע מהשם יתברך בעצמו היה מבין כל אחד לפי מדרגתו משכל העליון שנתצמצם עד שכל התחנות שבקטן שבישראל ולכן נבואת משה הוא מפורש לכל אדם. וזהו וירד".

הדברים מוכחים. כשולומדים את דברי משה הרבה יותר קל להבין מאשר דברי הנביאים ב'תרי עשר' שנאמרו במשלים והמפרשים מתייגעים לפרשם. כדי שיהודי יבין בימינו, בה'תשפ"ג, את דברי הנביאים הוא צריך להעפיל לכדי דרגות הנביאים שלפני אלפי שנים, להגיע למדרגתם ושכלם. אך בשונה מכך הוא כשולומדים את נבואותיו של משה רבינו מהימנא אותן מבינים בניקל.

הסיבה לכך היא כי דברי משה הם דברי השי"ת בעצמו, והקב"ה יכול להתצמצם עד שכלנו הקטן, כי דבריו מיועדים לכל הדורות.

על 'משנה תורה' אמרו חז"ל "משה מפי עצמו אמרן", כלומר, הדברים נאמרו ברוח הקודש, שזוהי דרגה פחותה מנבואה.

ולכאורה, אם אכן הדברים נאמרו ברוח"ק - לכאורה 'משנה תורה' שייכת לחלק ה'כתובים' שבתנ"ך, שנאמרו ברוח הקודש, ולא לתורה. אך כאן רואים ומבינים את גודל מדרגתו של משרע"ה, כי שכלו של משה רבינו ע"ה כל כך בטלה להשי"ת עד שהוא מכוון לכוונה העליונה, עד שהדברים שהוא אומר 'מפי עצמו' הופכים לחלק בלתי נפרד מהתורה. רוח

א

פעולת צדיק

בספה"ק 'קדושת לוי' (קרח ד"ה כי לא מלבי) מציב יסוד כי "הכלל, יש שהצדיק פועל דבר אף על פי שלא נגזר מלמעלה אף על פי כן הצדיק בתפילתו פועל זאת".

המשמעות היא כי מלכתחילה, לנביא ה' יש תפקיד למסור את דבר ה', אך בנוסף לכך יש בחינה שהצדיק יכול לפעול ישועה ולהמשיך השפעות טובות, לכן - אומר הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע - בפרשת קרח טענו כך, "כאן חשדו ישראל את משה רבינו ואהרן שהם בצדקתם פעלו זאת בתפילתם".

עדת קרח טענה כי מה שאהרן הוא הכהן הגדול, ומה שאליצפן בן עוזיאל הוא נשיא על בני קהת, ושלל הטענות האחרות - אמנם נצטוו כך מהשי"ת, אך לא מפני שכך היה רצון העליון, אלא מחמת תפילותיהם של משה ואהרן.

ב

נבואה באספקלריא

למעשה צריך להתבונן, מה זו נביאות? הנביא מקבל כביכול דיבור עליון מאת השי"ת, וזוהי בעצם הדרגה הגבוהה ביותר שכן תמותה יכול להגיע אליה. הקב"ה שורה ומתגלה על האדם, והאדם זוכה לדבר אל השי"ת.

האופן של הנבואה אצל כל הנביאים, מבאר הרה"ק מבארדיטשוב, שקיבלו השגה נעלה וגבוהה ביותר אותה מסרו לאחמ"כ לבני ישראל, בלשון 'כה אמר ה'". כל אחד לפי הכוחות והכלים שלו. הנביא השיג את ההשגה לפי כליו, וכשבא למסור את הנבואה היה מוסר את דבר ה' וגם את מה שהבין הנביא, היינו שהם לא קבלו את דבר ה' כמות שהיא, אלא עם הפירושים של הנביא. זוהי הסיבה לכך שאין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד".

איתא (דברי הימים ב' לו, כב) כי חלקיהו הלך לשאול את חולדה הנביאה, ולא את ירמיהו, ומבאר שם רש"י "רבותינו דרשו לפי כי האשה רחמנית יותר מן האיש לכן לא שלח אל ירמיהו הנביא" והדברים נפלאים למתבונן, כי הלא לכאורה הנבואה היא דבר ה', וא"כ האין יתכן כי הנבואה תהיה רחמנית יותר אם תימסר לידי אישה?

אך באמת היא כפי האמור, כי הנביא מקבל את הנבואה לפי שכלו והשגתו, והוא מפרש אותה לפי הכלים שלו, לכן יתכן כי אותה נבואה שתאמר לירמיהו תתפרש אצלו בצורה כזו, וכשהיא תימסר

רשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

'שערי דמעות לא ננעלו' הבכיה יש לה שער אלא שלא ננעל, אך השמחה משבר כל הדלתות והמחיצה והכתלים

הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זי"ע (משנת הרמ"ל, יוצא)

נדרת הרה"ח ר' אברהם יצחק אייזיק גרינפעלד שליט"א
דרגה הולדת בנו למול טוב
מכת מין הבעש"ט וכן תולדותיו וז"ל ירוח ממנו ורחמי

נדרת הרה"ח ר' אברהם יצחק ברא"ה כהן שליט"א
דרגה הולדת בנו למול טוב
מכת מין הבעש"ט וכן תולדותיו וז"ל ירוח ממנו ורחמי

